

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نېاشد تن من مېباد بدین بوم و بر زنده یک تن مېباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نویسنده: آندری رودالف
ویراستاری و ارسال: علی کاظمی
۲۴ مارچ ۲۰۲۳

افریقا در محاصره چگونه غرب در تلاش برای نجات «میراث استعماری» خود است.

غرب، امریکا و اروپا قاره آفریقا را به عنوان «چراگاه» خود می دانند و می خواهند به بهره برداری اقتصادی از آن ادامه دهند. رقابت روسیه و چین خاری در چشم غرب است. برای دفع آنها، غرب فشارهای دیپلماتیک، سیاسی و اقتصادی را اعمال می کند. آیا این سیاست می تواند جواب دهد؟

چندی پیش، پیتر فرانکوپان، استاد تاریخ جهان در دانشگاه آکسفورد، در مقاله‌ای در مجله بریتانیایی اسپکنتور، از این واقعیت ابراز تأسف کرد که بسیاری از کشورهای آفریقایی روسیه را (به دلیل اقداماتش در اوکراین) با وجود فشارهای زیاد غرب محکوم نمی‌کنند. نه تنها محکوم نمی‌کنند، بلکه آنها همچنان دارای روابط نزدیکی با روسیه هستند. این افشاگری های استاد برای آگاهی غرب، حاوی این گله بود که روایت روسی به هیچ وجه در دنیا به حاشیه نمی رود، بلکه به عکس، مورد قبول بسیاری از کشورهاست. نکته قابل توجه این است که استفاده غرب از فشار به عنوان «اهریم ارتباطی» نه تنها کتمان نمی شود، بلکه حتی بدیهی هم تلقی می شود.

پس چگونه می‌توان در مورد رأی‌گیری ملل متحد که تحت این فشارها به نتایجی که ایالات متحده می‌خواهد می‌رسد تعجب کرد، و آنهم در حالی که هیچ‌کس روش‌های دستیابی به این نتایج را پنهان نمی‌کند؟ در مورد همبستگی در جهان غرب هم که توسط اهریم فشار پایگاه های نظامی امریکا سازماندهی می شود نمی توان تصور دیگری داشت. ایالات متحده تلاش کرده است تا تمام جهان را تحت حاکمیت خود وادار به تسلیم کند. در واقعیت مجازی خود و در بیعت سیاستمداران بی کیفیت، آنها موفق هم به نظر می رسیدند.

در واقع، پس از شروع عملیات ویژه روسیه، معلوم شد که بیشتر کشورهای جهان آنچه را که غرب می خواهد انجام نمی دهند و در کنار آنها نیستند. فقط کشورهایی که خود را خوار و زبون می کنند در کنار آنها ایستاده اند.

واضح است که امریکایی ها و اروپایی ها نمی توانند این را بپذیرند، بنابراین با فشار، فشار بیشتری نیز وارد می شود.

اولگ اوزروف، سفیر وزارت امور خارجه روسیه در امور ویژه، اخیراً نحوه عملکرد این امر در عمل با کشورهای افریقائی را فاش کرد. او هنگام ارائه چند مورد تصریح کرد: «نمونه های زیادی از این دست وجود دارد»

این دیپلمات روسی گفت: «رهبران افریقائی و مقامات افریقائی به معنای واقعی کلمه در محاصره هستند. هیأت هایی از واشنگتن، و همچنین از دیگر کشورهای انگلوساکسون – کانادا، بریتانیا – و همچنین از اتحادیه اروپا تقریباً هر روز به پایتخت های افریقا سفر می کنند. آنها صریحاً خواستار پایان همکاری با روسیه هستند.» تشدید فشار غرب در حال حاضر با هدف خرابکاری در دومین جلسه روسیه و افریقا است که قرار است در ماه جولای در سن پترزبورگ برگزار شود.

اوزروف بر تلاش های ویژه جانث یلن وزیر خزانه داری ایالات متحده برای مهار کردن دست های سرکش و سرسخت تأکید کرد. او سفری به افریقا ترتیب داد تا درباره تحریم های ضد روسیه صحبت کند. در عین حال، او در طول هر مکالمه تهدید کرد که مجازات های متعددی برای نقض تحریم های ضد روسیه خواهد داشت.

اوزروف قضاوت کرد: «این نمونه دیگری از باج خواهی، دیکته آشکار و تهدید است که به هیچ وجه در دنیای مدرن قابل قبول نیست.»

واقعیت این است که غرب و امریکا در واقعیت خود زندگی می کنند که در آن سنت استعماری یعنی روش شلاق جایگاه ویژه ای دارد. آنها نمی توانند متفاوت فکر کنند یا ارتباط برقرار کنند.

باج خواهان غربی با سیاست تهدید یک هدف دوگانه یعنی تحقق اهداف کوتاه مدت و بلند مدت را دنبال می کنند.

در کوتاه مدت، این در مورد محکوم کردن روسیه به تحقق رویای خود برای منزوی کردن کشورمان است. با این کار می خواهند دست ما را ببندند و ما را به دام خود کشانند.

هدف بلندمدت نیز واضح است: روسیه باید از قاره افریقا بیرون رانده شود و غرب نیز می خواهد همه رقبای دیگر را حذف کند. غرب افریقا را صرفاً به عنوان مرتع چرای خود می بیند و این را به دلیل میراث استعماری آن حق مشروع خود می داند.

فعالیت عمده روسیه در منطقه مدت هاست که ایالات متحده را عصبانی کرده است. می دانید که کشور ما از نظر ایدئولوژیک به افریقا نزدیک تر است، جایی که از نظر تاریخی به عنوان پرچمدار جنبش ضد استعماری و آزادی تلقی می شود. بنابراین، آنها برای از بین بردن روابط روسیه و افریقا دست به هر کاری می زنند و از هیچ کاری کوتاه نمی آیند.

به عنوان نمونه ای از نگرش حسادت آمیز غرب به افریقا، می توان داستان ویکتور بوت روسی را به یاد آورد. «جرم» او این بود که پس از خروج اتحاد جماهیر شوروی از قاره افریقا و نادای این سیستم سوسیالیستی، او شکاف باقی مانده را پر کرد و شرکت هواپیمائی خود را خارج از کنترل غرب بنیان نهاد و شروع به سرویس رسانی کرد. اما او را به تهدیدی برای سیاست خارجی امریکا متهم کردند. به همین دلیل مورد سرکوب قرار گرفت و دستگیر شد و به حبس طولانی مدت محکوم شد.

کاری که او انجام داد این بود که نقشه های آشوبگرانه و استعماری غرب در افریقا را در محاسباتش در نظر نگرفته بود.

همه این برنامه اکنون توسط روسیه به هم خورده اند. به موضوع افریقا به طور چشمگیری در کتاب عالی ایگور مولوتوف «ویکتور بوت. پیگیری یک رؤیا» پرداخته شده است.

همچنین لازم به یادآوری است که در اپریل سال گذشته مجلس نمایندگان امریکا قانونی را با هدف «مقابله با فعالیت های مخرب روسیه در افریقا» تصویب کرد.

این به طور مفصل در مورد نفوذ «مضر» کشور ما در افریقا و نیاز به پاسخگویی دولت های روسیه و افریقا و مقامات آنها درگیر «نفوذ و فعالیت های بدخواهانه» صحبت می کند. این سند خواستار نظارت و گزارش در مورد نفوذ سیاسی روسیه است.

البته ما در مورد روسیه به عنوان یک رقیب صحبت می کنیم، اما اقدامات روسیه در مبارزه رقابتی به «بدخواهی» تعبیر می شود.

یک انحصارگر و هژمون رقابت را نمی پذیرد - هرکسی که انحصار را زیر سؤال ببرد بلافاصله در دسته نفوذ بدخواهانه قرار می گیرد.

اخیراً ولادیمیر سوکولنکو سفیر روسیه در جمهوری چاد گفته است که غرب افریقا را منطقه ای با منافع ویژه اعلام کرده است که از آن حق دخالت در امور داخلی کشورهای افریقائی را می گیرد.

این امر به هر اقدامی که با هدف قطع رابطه دوستی با مسکو صورت می گیرد، مشروعیت می بخشد.

نمونه کنونی سیاست «بشردوستانه» غرب در قاره افریقا برای همه شناخته شده است: ویرانه های لیبیا آنهم زمانی که این کشور مرفه در تلاش برای ایجاد پول مشترک اتحادیه کشورهای افریقائی بود در مقابل ما است.

هیلری کلینتن از دیدن شکنجه وحشیانه قذافی توسط مزدوران اسلامگرای متحد غرب از خوشحالی جیغ کشید. اما این رفتارها در زمره «شرارت و پستی» قرار نمی گیرد.

به طرز عجیبی، در غرب، از تجارب گذشته هیچ درسی نمی گیرند و عادات و روش های سنتی خود را رها نمی کنند. این به اثبات رسیده است که سیاست تحریم روسیه با زور و شلاق ورشکسته و غیرقابل دفاع است.

تلاش برای انداختن حلقه آهنین بر گردن کشورهای مستقل افریقائی نیز با موفقیت همراه نخواهد بود. اما با وجود این آنها باز هم نقشه های خود را پیگیری می کنند و افریقائی ها را در مقابل گزینه انتخابی بین اسارت و بردگی یا حاکمیت و استقلال قرار می دهند.

چه کسی می داند، شاید غرب آگاهانه مسیر انزوای خود را طی کند تا از باغ عدن بورل در برابر انواع تجاوزات محافظت کند.

سرگئی لاوروف وزیر امور خارجه روسیه پس از اجلاس وزرای خارجه گروه ۲۰ در دهلی نو گفت: «من این تصور را دارم که غرب در حال منزوی کردن خود است. جهان در حال توسعه بخوبی می بیند که همه این صحبت ها در مورد نیاز به دفاع از دموکراسی در برابر استبداد چه ارزشی دارد. اگر غرب به اندازه ای که می خواهد همه باور کنند به دموکراسی پایبند است، چرا اصول دموکراسی را نمی توان در صحنه بین المللی به کار برد؟ آنها تمام نقاب ها را از چهره شان برمی دارند و سپس روسیه را به دامن زدن به احساسات ضد امریکائی متهم می کنند. از سوی دیگر، افریقا، مانند روسیه و تمام جهان، به مقابله خواهند پرداخت.»